

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **P. Z.**, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Hradci Králové, ze dne 11. června 2012, čj. 3627/12-1100-604189, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání do rozhodnutí Finančního úřadu v Trutnově o dodatečném vyměření daně z příjmů za zdaňovací období roku 2007.

V podané žalobě žalobce označil úvahy žalovaného ohledně spotřeby materiálu a stanovení obchodní přírážky za nesprávné a výpočet daně z příjmů za shora uvedené zdaňovací období za chybný, neboť nezohledňuje skutečnosti, které žalobce v průběhu daňového řízení uvedl a doložil. Žalovaný také nevěnoval dostatečnou pozornost tzv. váženému průměru. Žalobce uvedl, že se k jednotlivým maržím dostatečně vyjádřil a nabídl i důkazní prostředky. Správce daně se však s jeho argumenty nedostatečně vypořádal a navíc nebral v potaz prodej poledního menu a jednotlivé konkrétní skutečnosti a specifika žalobce a provedl výpočet, jehož výsledek neodpovídá skutečnosti. Přitom žalobce dle jeho mínění dostatečně prokázal marži u jednotlivých druhů zboží.

Dále žalobce upozornil, že daňová kontrola u něho byla zahájena dne 10. 11. 2010, přitom výzva k prokázání jeho tvrzení byla vydána již dne 6. 8. 2010 v souvislosti s řízením o dani z přidané hodnoty.

Žalobci je vytýkáno, jak dále uvedl, neprovedení inventarizace k poslednímu dni zdaňovacího období, nepředložení výstupů z elektronického pokladního systému a neprokázání správnosti předložených přehledů denních tržeb. K tomu žalobce uvedl, že má povinnost pouze tam, kde mu to ukládá zákon. Nezná přitom právní předpis, který stanoví evidenci použité obchodní přírážky. Konstatoval, že vede evidence, které má podle zákona povinnost vést.

K vytýkanému nevedení průkazné evidence zásob v souladu s ust. § 7b odst. 3 a 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) žalobce konstatoval, že provedl ke konci roku 2007 zápis, jak dané ustanovení vyžaduje, a to společně se zápisem ke konci roku 2006. Skutečnost, že se správci daně nelíbila forma inventarizace, je dle žalobce nerozhodná, neboť zákon takovou povinnost nestanoví.

K námitce žalovaného, že nebyla vedena denní evidenci tržeb, žalobce uvedl, že tato evidence byla správci daně při kontrole předložena a tím byly prokázány všechny příjmy a výdaje daňovým přiznáním přiznané. Žalobce dle jeho mínění nenese důkazní břemeno ohledně správnosti listin, které předkládá, ale naopak správce daně musí uvést důvody, které vzbuzují jeho pochybnosti.

K názoru žalovaného, že prvotní evidence denních tržeb byla vedena v elektronické podobě, žalobce konstatoval, že naopak vedl evidenci pouze v listinné podobě, kterou v průběhu daňového řízení předložil.

Žalobce vyslovil přesvědčení, že způsob použití pomůcek je v rozporu se zákonem. Správce daně dle jeho mínění použil pomůcky nepřiměřeně, když nebylo zřejmé, jakou cestou k výpočtu daně dospěl. Upozornil přitom na stanovení spotřeby zboží, kde správce daně vyšel z údajů žalobce, neboť oproti evidenci nebyly zjištěny neevidované nákupy zboží. Dále správce daně stanovil obchodní přírážku jako aritmetický průměr obchodních přírážek zjištěných u čtyř jiných daňových subjektů. V úředním záznamu však údaje k těmto subjektům chybí, nelze tak zjistit, zda se jedná o pouhé venkovské pohostinství. Za neověřitelný označil rovněž způsob, jakým

správce daně dospěl k určení procenta marže pro jednotlivé daňové subjekty a pro jednotlivé druhy zboží. Žalobce uvedl, že marži je možné zjistit z jeho evidence z jiných účetních období. Připomenul, že u něho v minulosti proběhla daňová kontrola, při níž mu byla doměřena daň v malé výši dokazováním a tudíž lze tvrdit, že tyto údaje jsou pro určení jeho daňové povinnosti použitelné. Připomenul, že správce daně měl doklady o nákupech zboží a znal údaje o prodejních cenách. Pokud tyto údaje pominul, jeho postup nebyl v souladu se zásadou přiměřenosti.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správce daně zjistil rozbořem předložených dokladů o nákupu zboží, přehledů denních tržeb, inventurních soupisů zásob, ceníků podávaných jídel a nápojů a předložených kalkulací jídel nesoulad mezi celkovou výší příjmů vykázaných v přiznáních k dani a mezi evidovanou spotřebou zboží a obchodní přírážkou zjištěnou porovnáním nákupních cen zboží podle předložených dokladů o nákupu a prodejních cen jídel a nápojů podle předloženého jídelního a nápojového lístku. Žalovaný konstatoval, že vykázaná obchodní přírážka vyplývající z evidence dokladů o nákupu potravin, zohlednění vykázaného počátečního a konečného stavu zásob potravin a nápojů byla zjištěna evidovaná spotřeba zboží a vykázaná průměrná obchodní přírážka restaurace činila 114,7 %. Vzhledem k tomu, že žalobce ke kontrole nepředložil evidenci zásob, z níž by bylo možné zjistit skutečnou výši obchodní přírážky, provedl správce daně rozbor evidovaných dokladů o nákupu zboží a vyčíslil hodnotu nakoupeného zboží. Stejným způsobem rozčlenil vykázané zásob. Obchodní přírážka u hotových jídel tak byla zjištěna ve výši 104 % a u jídel na objednávku 72 %.

Dále žalovaný uvedl, že počáteční a konečný stav zásob vykázaný v daňovém přiznání doložil žalobce soupisy zásob, nazvanými „inventarizace 31. 12. 2006“ a „inventarizace 31. 12. 2007“. Kontrolou však bylo zjištěno, že se jedná o zápisy o zjištění skutečného stavu zásob, tedy inventury, nikoliv inventarizace, tedy porovnání skutečného stavu zásob se stavem evidovaným.

Vzhledem ke zjištěným nedostatkům vyzval správce daně žalobce k předložení dalších důkazních prostředků k prokázání správnosti a úplnosti přiznaných údajů. Vyhodnocením předložených dokladů pak dospěl k závěru, že žalobce svoje důkazní břemeno neunesl. K věci uvedl, že ačkoliv žalobce předložil správci daně inventurní soupisy zásob, neporovnal skutečný stav zásob se stavem evidovaným, a proto chybí dostatek podkladů k závěru, zda bylo třeba případné inventarizační rozdíly ovlivňující základ daně vypořádat. Žalobce tak znemožnil správci daně zjistit, zda vykázaný stav zásob k 31. 12. 2006 a 31. 12. 2007 odpovídal skutečnosti a shodoval se se stavem vykázaným v daňové evidenci. Ačkoliv žalobce předložil nabývací doklady ke zboží a přehledy denních tržeb, neprokázal vzniklý rozdíl mezi cenovou evidencí zboží a dosaženými příjmy. Daňovou evidenci proto žalovaný označil za nevěrohodnou, neúplnou a neprůkaznou. Uvedl dále, že dopočítáním obchodní přírážky u potravin byla zjištěna menší obchodní marže, než porovnáním předložených kalkulací jídel s předloženými ceníky. Dále žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce o vedení evidence zásob v pomocné příruční evidenci je v rozporu s jeho tvrzeními i skutečnostmi zjištěnými v průběhu kontroly. Tvrzení o vedení skladové

evidence a provedení inventarizace však žalobce v průběhu daňového řízení neprokázal. Nepředložil žádný důkazní prostředek, který by objasnil způsob evidování tržeb inkasovaných platebními katedrami, kdy a zda vůbec byly tržby inkasované platebními kartami zaevidované v daňové evidenci. Z důvodu nepředložení skladové evidence zásob nemohla být ověřena marže při prodeji zboží v roce 2007, ani to, zda přehledy denních tržeb doložil všechny tržby za prodané zboží. Žalobce tak neprokázal návaznost mezi nákupem a prodejem zboží podle cenové evidence a nedoložil příjmy, kterých měl podle této evidence dosáhnout.

K námitce nespravedlivého porovnání srovnatelných daňových subjektů za účelem stanovení pomůcek žalovaný uvedl, že vycházel z místních šetření a z údajů zjištěných u srovnatelných subjektů provozujících obdobnou podnikatelskou činnost. Zohlednil přitom velikost provozovny, lokalitu, v níž je restaurace umístěna, charakter kuchyně, cenovou kategorii restaurace, rozsah a úroveň dalších poskytovaných služeb. Jako pomůcka pro stanovení daňové povinnosti byla použita průměrná obchodní přírážka zjištěná pro jednotlivé skupiny sortimentu zboží u srovnatelných daňových subjektů. Snahu správce daně o objektivitu a přiměřenost použitých pomůcek při stanovení základu daně dokládá dle žalovaného i skutečnost, že mimo skupinu potravin, byla u všech dalších skupin zboží přiřazena nižší obchodní přírážka, než jaká byla u žalobce zjištěna.

Žalovaný dále při daňovém řízení z důkazů a sdělení žalobce dovodil, že prvotní záznam jednotlivých denních tržeb byl zadáván do pokladny v elektronické podobě, celková denní tržba pak byla rovněž evidována v elektronické podobě a na konci dne z důvodu kontroly zaměstnanců a přijatých a registrovaných tržeb byla porovnána s hotovostí v pokladně. Správce daně trval důvodně na svém stanovisku, že bez předložení prvotních záznamů tržeb nelze ověřit správnost předložených soupisů denních tržeb a to tím spíše, když žalobce neprokázal svoje tvrzení o výši používané obchodní přírážky, o vedení skladové evidence, provedení inventarizace a o úplnosti předložené evidence denních tržeb. Výstupy z restauračního informačního systému, a to buď v listinné nebo elektronické podobě, tak mohly být důležitým důkazním prostředkem.

Dále žalovaný konstatoval i zjištění dalších nesrovnalostí a to skutečností, že zákazníkovi byla účtována vyšší cena jídla, než byla uvedena v předloženém ceníku, takže jídla byla prodána s vyšší obchodní přírážkou, než vyčíslil správce daně z žalobcem předložené evidence.

V písemné reakci na žalobu odkázal žalovaný na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a konstatoval, že žalobce byl k předložení důkazních prostředků řádně vyzván. Dále uvedl, že při zahájení daňové kontroly byl žalobce seznámen s tím, že veškerá zjištění, písemnosti a důkazní prostředky doložené ke kontrole daně z přidané hodnoty budou použity právě při kontrole daně z příjmů za předmětné zdaňovací období a to v souladu s ust. § 93 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu s.ř.s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 dané právní úpravy, když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, správce daně shromáždil v průběhu kontroly řadu podkladů, které ho vedly závěru, že žalobce v kontrolovaném zdaňovacím období neprovedl řádnou inventarizaci zásob k 31.12.2006 a 31.12.2007, nevedl průkaznou evidenci tržeb a nevedl evidenci zásob. Tyto nedostatky se pak odrazily v závěru správce daně i žalovaného, že byly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek.

Se závěry správce daně a žalovaného se žalobce neztotožnil. Především tvrdil, že provedl řádnou inventarizaci zásob, při které postupoval v souladu s ust. § 7b odst. 3 a 4 zákona o daních z příjmů. Podle citovaného ustanovení zápis o zjištěných sepsal ke konci roku 2007 a 2006 a oba předložil správci daně ke kontrole. Ze zápisu vyplývá, že stav evidovaný je stejný jako stav zjištěný.

Podle ust. § 7b odst. 4 zákona o daních z příjmů zjištění skutečného stavu zásob, hmotného majetku, pohledávek a závazků provede poplatník k poslednímu dni zdaňovacího období. O tomto zjištění provede zápis. O případné rozdíly upraví základ daně podle § 24 a 25 dané právní úpravy.

Jak si krajský soud ověřil, ve správním spise jsou založeny zápisy označené jako „inventarizace 31.12.2006“ a „inventarizace 31.12.2007“. Zápis ve čtyřech sloupcích uvádí jednotlivé položky, jejich množství, hodnotu a celkovou cenu. Na závěr je rukou připsáno kolik položek zápis obsahuje, razítko a podpis žalobce. Jednoznačně se tedy jedná pouze o inventurní soupisy zásob, bez ohledu na nadpis těchto listin. Nelze proto se žalobcem souhlasit pokud tvrdí, že ze zápisu vyplývá, že stav evidovaný je stejný jako stav zjištěný. Žalobce nebyl schopen doložit, že inventura zásob byla porovnána se stavem účetním ani nepředložil evidenci, se kterou by bylo možné takto zjištěné stavy zásob zboží porovnat a o případné rozdíly upravit základ daně ve smyslu ust. § 24 a 25 zákona o daních z příjmů.

Žalobce dále tvrdil, že při kontrole předložil správci daně evidenci denních tržeb, kterou vedl pouze v listinné podobě. Popřel tvrzení žalovaného, že vedl prvotní denní evidenci tržeb v elektronické podobě. Krajský soud souhlasí se žalobcem v tom, že pokud si zvolil listinnou podobu vedení prvotní evidence, nelze mu to vytýkat. Správce daně na str. 9 a 10 zprávy o kontrole a žalovaný na str. 8 a 9 svého rozhodnutí zdůvodňovali svoje přesvědčení, že žalobce měl v kontrolovaném zdaňovacím období v provozu elektronický pokladní systém. Vycházeli zejména ze smlouvy ze dne 24. 5. 2005 se společností AGNIS s.r.o., z licenční smlouvy č. 200515 uzavřené dne 23. 5. 2005 a z dokladů, z nichž je patrné, že i v průběhu kontrolovaného období roku 2007 prováděla firma AGNIS s.r.o. u žalobce běžný a aktualizací servis. Správce daně i žalovaný se proto zcela oprávněně domnívali, že pokladní systém byl v kontrolovaném období používán. Na závěry žalovaného i

důvody, které ho k těmto závěrům vedly, krajský soud odkazuje. Protože z daňového spisu vyplývá, že žalobce předložil ke kontrole pouze přehledy denních tržeb bez prvotních záznamů o uskutečněných zdanitelných plnění, mohl výstup z instalovaného elektronického zařízení nedostatek prvotních dokladů nahradit. Bez těchto dokladů si správce daně správnost předložených soupisů denních tržeb nemohl ověřit a žalobce opakovaně na tento nedostatek upozornil. Krajský soud proto nemohl přisvědčit žalobci, že jím vedená a předložená evidence denních tržeb byla průkazná.

Žalobce nesouhlasil ani s výtkou žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce neprokázal výši obchodní přírážky. Upozornil, že má povinnosti pouze ty, které mu ukládá zákon, neexistuje však takový, který stanoví vést evidenci použité obchodní přírážky. Krajský soud musí přisvědčit žalobci v tom, že vést zvláštní evidenci obchodní přírážky mu žádný zákon neukládá. Takovou evidenci nevyžadoval ani správce daně. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu daňové kontroly nepředložil evidenci zásob, správce daně nemohl ověřit výši obchodní přírážky u podávaných jídel a nápojů. Proto provedl rozbor evidovaných dokladů o nákupu zboží a vyčíslil jeho hodnotu podle jednotlivých druhů. Výsledek správce daně popsal na str. 3 až 12 zprávy o kontrole a žalovaný pak na str. 3 až 9 svého rozhodnutí a na tam popsaná zjištění krajský soud odkazuje, neboť odpovídají podkladům založeným ve správním spise. K těmto konkrétním výtkám žalobce nevznnesl v žalobě žádnou námitku, nezpochybnil ani závěry, které z provedených zjištění jak správce daně tak i žalovaný učinili. Krajský soud zcela souhlasí s hodnocením správce daně, který na str. 15 zprávy z kontroly svá zjištění (která žalobce, jak bylo shora uvedeno, nezpochybnil) shrnul do závěru, že bez předložení průkazné a úplné evidence pro daňové účely, průkazné a úplné evidence příjmů a výdajů, případně pomocných evidencí, bez předložení průkazné evidence tržeb a bez zjištění skutečného stavu zásob a majetku a jeho porovnání s evidovaným stavem zásob (provedení inventarizace), nelze žádným způsobem ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti v kontrolovaném zdaňovacím období. V posuzovaném případě nemohl správce daně ověřit, kolik porcí jídel a kolik nápojů bylo prodáno, nebylo možné ověřit, jaké množství potravin a zboží, v jakém konkrétním zdaňovacím období a za jakou cenu, resp. s jakou obchodní přírážkou bylo spotřebováno a prodáno a zda veškeré tržby za poskytnuté restaurační služby byly zaevidovány do evidence. Správce daně tedy nemohl bez jakýchkoliv pochybností ověřit výši výsledné daňové povinnosti v kontrolovaném zdaňovacím období.

Základní námitka žalobce směřuje proti závěru správce daně a žalovaného, že daň nebylo možné stanovit dokazováním a byly tak splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek.

Podle § 98 daňového řádu nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s

daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu při stanovení daně se uvede ve výroku rozhodnutí.

Podle odst. 2 citovaného paragrafu stanoví-li správce daně daň podle pomůcek, přihlédně také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny.

Z toho co bylo podáno výše dle názoru krajského soud jednoznačně vyplývá, že žalobce nesplnil povinnosti, které mu ukládalo ust. § 7b zákona o daních z příjmů, a § 92 odst. 3 daňového řádu. Citovaná pochybení shora podrobně popsaná neumožnila správci daně stanovit daň dokazováním. Byly proto splněny podmínky pro postup dle § 98 odst. 1 a 2 daňového řádu. Správce daně použité pomůcky popsal podrobně v úředním záznamu ze dne 4. 11. 2011 v posledním odstavci na str. 1 a na str. 2. Podrobně vysvětlil i postup při stanovení spotřeby zboží. Pro stanovení obchodní přírážky použil údaje čtyř srovnatelných subjektů, plátců DPH, provozujících stejnou podnikatelskou činnost. Popsal, jaká kritéria hodnotil při jejich výběru a vypočítal průměr zjištěných obchodních přírážek u jednotlivých skupin sortimentu. Takto zjištěnou průměrnou obchodní přírážkou zatížil jednotlivé skupiny spotřebovaných potravin, nápojů a dalšího sortimentu zboží žalobce. Žalobce s úředním záznamem seznámil dne 9. 11. 2011.

Žalobce poukázal na to, že provozuje restauraci v obci Batňovice a pro správné stanovení daně je důležité, vybrat skutečně srovnatelné subjekty. Údaje k těmto osobám v úředním záznamu chybí, a dle žalobce nelze zjistit, zda jde o srovnatelné subjekty.

Tuto námitku neshledává krajský soud důvodnou. Žalovaný podrobně popsal restauraci, v níž žalobce podniká, v pátém odstavci na str. 3 svého rozhodnutí a žalobce proti údajům tam uvedeným nevzněl žádné námitky. Z tohoto popisu lze restauraci hodnotit ve všech ohledech jako nadprůměrnou. Vybrané subjekty se nacházejí v Trutnově nebo jeho okolí a shody v charakteru i rozsahu jejich podnikání s podnikáním žalobce jsou popsány v úředním záznamu. Pokud pak žalobce namítal, že je otázkou, zda správce daně použitou marži určil jen z jedné vybrané položky nebo zda provedl důsledně celkovou kontrolu daňových subjektů, je třeba připomenout, že stanovení daně podle pomůcek je náhradním způsobem stanovení daně. Nelze tedy vyžadovat takovou přesnost, jakou zákon předpokládá při stanovení daně dokazováním. Ze zmíněného úředního záznamu je seznatelné, že správce daně u těchto subjektů provedl šetření a marži zjišťoval u jednotlivých skupin sortimentů. Není důvod pochybovat o tom, že správce daně při šetření u srovnatelných subjektů vycházel z jejich průměrné marže. Pro získání takových údajů a jejich použití jako pomůcky není důvod požadovat, aby byl způsob výpočtu v úředním záznamu podrobně popsán. Dle názoru krajského soudu rozsah údajů, které žalovaný v úředním záznamu uvedl, je pro tento způsob stanovení daně dostačující.

K tomu, co bylo shora uvedeno, krajský soud dodává, že pokud není průkazná výše vykázané obchodní přírážky, není vedena žádná evidence zásob, není

provedena inventarizace (tj. zjištění skutečného stavu zásob a majetku a jeho porovnání na stav evidovaný) a pokud není ke kontrole předložena průkazná evidence denních tržeb, nelze žádným způsobem ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti. V případě žalobce nebylo možné přesně zjistit a ověřit, jaká konkrétní přijatá plnění, (tj. nákupy potravin a nápojů), byla použita k výrobě jakých konkrétních jídel a nápojů, jaké konkrétní množství potravin a zboží, v jakém konkrétním zdaňovacím období a za jakou cenu, respektive s jakou obchodní přírážkou, bylo spotřebováno a prodáno. V důsledku toho nebylo možno zjistit skutečnou výši tržeb za prodaná jídla a nápoje.

Žalobce žádné další konkrétní výhrady proti použitým pomůckám, případně proti samotnému postupu správce daně při výpočtu základu daně a daně, nevzněl. Nezpochybil ani postup správce daně při aplikaci ust. § 98 odst. 2 daňového řádu a netvrdil, že by existovaly nějaké okolnosti nebo výhody svědčící v jeho prospěch, které by správce daně nevzal v úvahu. Žalobce nevzněl ani námitky proti vyrozumění o povinnosti zaplatit penále ani proti jeho výši.

Žalobce rovněž namítal, že mu žalovaný v napadeném rozhodnutí vytýkal neunesení důkazního břemene. Přitom k prokázání sporných skutečností byl správcem daně vyzván výzvou, která se týkala daně z přidané hodnoty, ze dne 6. 8. 2010, avšak daňová kontrola daně z příjmů byla zahájena až dne 10. 11. 2010. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, kontrola daně z příjmů za předmětné zdaňovací období byla zahájena na základě zjištění z kontroly daně přidané hodnoty za jednotlivá čtvrtletí roku 2007. Při zahájení kontroly daně z příjmů byl s touto okolností žalobce seznámen se zdůrazněním, že veškeré důkazy předložené ke kontrole daně z přidané hodnoty budou ve smyslu ust. § 93 odst. 1 daňového řádu využity i při později zahájené kontrole. Reakce žalobce na výzvu ze dne 6. 8. 2010 tak byla vzata v úvahu správcem daně i v řízení, jež se dotýkalo daně z příjmů. Správce daně souběžně dne 10. 11. 2010 předal žalobci novou výzvu k předložení důkazů dotýkajících se daně z příjmů za zdaňovací období roku 2007.

Krajský soud veden zásadami danými v ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních námitek a z důvodů výše uvedených neshledal žalobu důvodnou. Proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 29. března 2013

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu